

Recensie

Trofee

Gaea Schoeters

Querido, 2020, 224 blz., EUR 20,00

ISBN: 978902142388

Voor jagers op groot wild staat de trofeejacht hoog aangeschreven, in de zin van steeds meer en steeds beter. Hunter White, hoofdpersonage in 'Trofee' van Gaea Schoeters, is zo iemand. Om zijn vrouw te imponeren – vaak zijn we voor weken van elkaar gescheiden, zo nadrukkelijk zijn ze begaan met de uitbouw van hun professionele loopbaan, een gegeven waarbij Hunter zichzelf voorspiegelt dat 'zelfs de liefde nu eenmaal onderhevig is aan de eerste economische wet: schaarste verhoogt de vraag' (p. 38) – zet hij er alles op om eindelijk de (zwarte) neushoorn te gaan doden, de enige van de 'big five' die op zijn palmares ontbreekt. Trofeejagers hebben er een pak geld voor over om een wild dier neer te knallen en het dan thuis op te zetten. Hunter White - zijn naam zegt alles: de 'Witte Jager' – trekt naar een Afrikaans land dat niet bij name wordt genoemd in de overtuiging dat hij als trofeejager meewerkt aan de instandhouding van de soort waarop gejaagd wordt, omdat hij zo ingaat tegen de niets ontziende stropers wie het enkel en alleen te doen is om de buit. Hunter: 'Met het zescijferige bedrag dat hij heeft neergeteld om straks dat ene mannetje te mogen schieten, financiert hij niet alleen een kweekprogramma om het voortbestaan van de soort te garanderen, maar geeft hij ook de rest van de kudde een eerlijke kans op bescherming.' (p. 29) Het zijn die bedenkingen die, gekoppeld aan een meeslepende beschrijving van de jachtpartij zelf, het eerste deel van 'Trofee' een treffende spanningskracht verlenen. Dat Hunter in die tijd af en toe terugdenkt aan zijn kindertijd, onder meer aan de dood van zijn vader die omkwam bij een jachtongeval en aan de lectuur van het boek van zijn grote voorbeeld J.H. Hunter, ooit een beroemde beroepsjager die kan gelden als het voorbeeld van de koloniale jachtliteratuur, tekent hem ten volle als mens. Gaandeweg de tocht die hem naar zijn prooi moet leiden, groeit bij hem het besef dat zijn hele leven gebouwd is op illusies (hij verhandelt aandelen, eigenlijk niet-bestaande objecten dus) en dat wat hij in de jacht mag beleven een ervaring is die tastbaar is, die hem midden de werkelijkheid - ook die van zijn eigen leven – plaatst. Schoeters verlengt in wat verder volgt de grenzen van de fictie, ze gidst de lezer in een meeslepend verhaal dat - zonder dat ik hier de plot echt mag onthullen – uitgroeit tot een indringende confrontatie tussen blanke en zwarte beschaving. Misschien die ene zin die raakt aan de kern van het boek: 'Individualisme is een westerse ziekte.' (p. 138) De roman 'Trofee' houdt de lezer, zonder daarbij moraliserend te worden, een spiegel voor. En vooral: 'Trofee' is een stilistische krachttoer, je kan als lezer enkel de adem inhouden als je met Hunter en zijn zwarte kompaan Dawid de kloof intrekt waar de hele plot in elkaar wordt geknoopt. Je voelt de dreiging bijna lijfelijk op je afkomen...

[Jooris van Hulle]